

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 13 ΜΑΪΟΥ 1927

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Φ. ΝΕΓΡΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως ἀνάγνωσιν ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀγγέλλοντος τὸν πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας διορισμὸν τοῦ κ. Γ. Οἰκονόμου ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐν Βρυξέλλαις Διεθνῇ Ἐνωσιν τῶν Ἀκαδημιῶν ἀποφασίζεται ὅπως ἀνατεθῆ εἰς αὐτὸν ὡς μέλος τῆς Ἀκαδημίας καὶ ταύτης ἡ ἀντιπροσωπεία.

ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΘΙΜΩΝ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς περὶ περισυλλογῆς ἐλληνικῶν ἐθίμων ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Δ. Παπούλια ὁ κ. Γ. Χατζιδάκις προτείνει ὅπως ἡ Ἀκαδημία καλοῦσα εἰς συνεργασίαν καὶ τὰ ἀρμόδια ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ σωματεῖα ἀναλάβῃ τὴν συλλογὴν, διάσωσιν καὶ μελέτην τοῦ ἐθνικοῦ λαογραφικοῦ θησαυροῦ ἐν γένει ὅστις κινδυνεύει νὰ περιπέσῃ εἰς λήθην. Ἀποφασίζεται ὅπως ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως κληθῶσιν εἰς κοινὴν εἰδικὴν συνεδρίαν ἡ τάξις τῶν Γράμματων καὶ Τεχνῶν καὶ ἡ τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἵνα μελετήσωσι καὶ κανονίσωσι τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς προτάσεως ταύτης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ὑπὸ μελῶν τῆς Ἀκαδημίας γίνονται αἱ ἐξῆς ἀνακοινώσεις:

Δ. ΠΑΠΟΥΛΙΑ: Ἑλληνικῶν Ἐθίμων περισυλλογή.*

Γ. ΡΕΜΟΥΝΔΟΥ: Περὶ τοῦ μέτρου τῶν πλειονοτίμων ἀναλυτικῶν συναρτήσεων.*

Κ. ΜΑΛΤΕΖΟΥ: Περὶ διατονικῶν κλιμάκων.*

Ι. Χ. ΠΟΛΙΤΟΥ: Περὶ τῆς παρουσίας Ἀλιφίλου τῆς Παραφυλλοειδοῦς.*

Γ. ΦΩΚΑ: Σφρηγμομανομετρικαὶ ἔρευναι κατὰ τὴν ἐγγείρησιν τοῦ *Leriche*.*

Ὑποβάλλονται αἱ ἐξῆς ἀνακοινώσεις μὴ μελῶν τῆς Ἀκαδημίας:

ΣΠ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ: Ἐπὶ τῶν διαφορικῶν ἐξισώσεων, ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ρεμούνδου.*

Θ. ΒΑΡΟΠΟΥΛΟΥ: Περὶ τῶν πλειονοτίμων συναρτήσεων, ὧν ὁ ἀριθμὸς τῶν κριτικῶν σημείων εἶναι πεπερασμένος, ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Μαλτέζου.*

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Αἱ δημοσιευόμεναι ἀνακοινώσεις σημειοῦνται διὰ *

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΘΙΜΩΝ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΠΑΠΠΟΥΛΙΑ

Ἡ σπουδαιότης τῶν ἐθίμων διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ δικαίου, κατενόηθη πρὸ πολλοῦ, ἡ δὲ περισυλλογὴ αὐτῶν ἀπετέλεσεν ὑποκείμενις ἰδιαιτέρας μερίμνης οὐ μόνον ἐπιστημόνων καὶ ἐπιστημονικῶν ἐταιρειῶν, ἀλλὰ καὶ Ἀκαδημιῶν καὶ Κυβερνήσεων, ἐξακολουθεῖ δ' ἔτι καὶ νῦν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἐν ἔτει 1922 ἐκδοθέντος ἔργου τοῦ Κ. TAGANYI τοῦ ἐπιγραφομένου *Lebende Rechtsgewohnheiten und ihre Sammlung in Ungarn*.

Ἐν Ἑλλάδι τὴν περισυλλογὴν τῶν εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον ἀναφερομένων ἐθίμων ἐπετέλεσε, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀντιβασιλείας τοῦ Ὄθωνος, ὁ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς MAURER, ἀφοῦ προηγουμένως προεκάλεσε διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τὴν εἰς τὰς κατὰ τόπους δικαστικὰς καὶ διοικητικὰς ἀρχὰς ὑποβολὴν ἐρωτημάτων περὶ τοῦ ἐν ταῖς οἰκείαις περιφερείαις κρατοῦντος ἐφ' ὠρισμένων θεμάτων δικαίου. Τὰς ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων τούτων ἀπαντήσεις συλλέξας ἐδημοσίευσεν ὁ MAURER ἐν γερμανικῇ μεταφράσει ἐν τῷ α' τόμῳ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τοῦ ἐπιγραφομένου *Das Griechische Volk* (σ. 219 ἐπ.), μεθ' ἃ ὁ ΚΑΛΛΙΓΑΣ, ἀναθεωρήσας αὐτὰς ἐκ τῶν πρωτοτύπων, περιλαβὼν δὲ καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ MAURER παραλειφθείσας, κατέταξε μεθοδικῶς ἐν ἰδιαιτέρᾳ μελέτῃ, δημοσιευθείσῃ ἐν ἔτει 1847 ἐν τῷ γ' τόμῳ τοῦ Εὐρετηρίου τῆς ἑλληνικῆς νομολογίας (σ. 273) καὶ ἀναδημοσιευθείσῃ ἐν *Μελέταις καὶ Λόγοις* τόμ. 1 (1889) σ. 187 ἐπ., καὶ τέλος ὁ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ ἅπαντα τὰ πρωτότυπα περισυλλέξας ἐξέδωκεν αὐτὰ τῷ 1853 ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ, ὑπὸ τὸν τίτλον *Συλλογὴ τοπικῶν τῆς Ἑλλάδος συνηθειῶν*.

Τῶν ἐθίμων τούτων ἡ ἀξία διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου εἶναι σπουδαιότατη, καθόσον ἀποδεικνυομένου ὅτι τινὲς μὲν τῶν ἐν αὐτοῖς κανόνων ἀνάγονται μέχρι τοῦ βυζαντιακοῦ δικαίου ἕτεροι δὲ καὶ πέραν τούτου μέχρι τοῦ δικαίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τέλος ἄλλοι διερχόμενοι δι' ἀμφοτέρων τῶν περιόδων τούτων βαίνουνσι μέχρι τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ δικαίου, ἔνθα τὸ πρῶτον ἀναφαίνονται, συναποδείκνυται ἢ τε αὐτοτέλεια τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου καὶ ἡ ἐνότης τῆς ἱστορίας αὐτοῦ κατὰ τὰς διαφόρους περιόδους τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὡς διεξοδικώτερον διέλαβον ἐν τῇ διατριβῇ μου τῇ ἐπιγραφομένῃ *Τὸ ἑλληνικὸν ἀστικὸν δίκαιον ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐξελίξει* (1912) καὶ συντόμως ἀνεκοίνωσα ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1912 συνελθόντι ἐς' διεθνεῖ συνεδρίῳ τῶν Ἀνατολιστῶν.

Ἡ ὑπὸ τοῦ MAURER γενομένη ἐργασία παρέμεινε μοναδική, ἔκτοτε δὲ οὐ μόνον διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἀναπτύξεως ἐθίμων ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περι-

συλλογὴν τῶν ἐν Τουρκίᾳ παρὰ τοῖς αὐτόθι Ἑλλησιν ἰσχυόντων οὐδεμία κατεβλήθη ἐνέργεια, μάτην δ' ἐξ ἀφορμῆς τῆς προσαρτήσεως τῆ ἑλληνικῆ κράτει νέων χωρῶν ἀνεκινήθη ἐν ἔτει 1913 τὸ ζήτημα ὑπ' ἐμοῦ, ποιησαμένου τὴν προσήκουσαν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης εἰσήγησιν. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν ἐγένετο μέχρι τοῦδε, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ γίνῃ νῦν διὰ τῆς Ἀκαδημίας, ἧς μάλιστα ὁ ὀργανισμὸς ῥητῶς ἐν ἄρθρῳ 94^ο ἀναφέρει ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῆς τὴν περισυλλογὴν καὶ σπουδὴν τῶν ἐθίμων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου σκοπεῖ νὰ προαγάγῃ ἢ προκειμένη ἀνακοίνωσις.

Καὶ ἡ μὲν παρακολούθησις τῆς ἐμφανίσεως νέων ἐθίμων θὰ ἡδύνατο κατὰ μέγα μέρος νὰ συντελῆται διὰ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων, τῶν ἀναφερομένων εἰς ἐφαρμογὴν ἐθιμογενοῦς δικαίου. Τοῦ ὑπάρχοντος ὅμως ἢ ὑπάρχαντος ἐθιμικοῦ ὕλικου ἡ περισυλλογὴ δὲν εἶναι οὕτω εὐχερῆς διὰ τε τὴν ἔκτασιν τῆς περισυλλογῆς καὶ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν καὶ τήρησιν τοῦ καταλλήλου πρὸς πραγματοποίησιν αὐτῆς τρόπου.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ἔκτασιν παρατηροῦμεν ὅτι πρέπει νὰ συναχθῶσι τὰ ἔθιμα τῶν ἀπὸ τῶν βαλκανικῶν πολέμων καὶ ἐφεξῆς προσαρτηθεισῶν τῆ ἑλληνικῆ κράτει χωρῶν, ἧτοι τῆς Μακεδονίας, Δυτικῆς Θράκης, Ἡπείρου καὶ τῶν νήσων, πλὴν ὅμως τούτων ἡ περισυλλογὴ πρέπει νὰ περιλάβῃ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τῆς Δωδεκανήσου καὶ τῆς Κύπρου.

Ὑπολείπεται ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς περισυλλογῆς. Καὶ ἐφόσον μὲν πρόκειται περὶ ἐθίμων καταγραφέντων ἤδη ἐν οἷς ἴσχυσαν τόποις, ἀνάγκη συγκεντρώσεως πάντων τῶν σχετικῶν στοιχείων γραπτοῦ δικαίου τῶν ἐθίμων. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων ἐγγράφων πηγῶν θὰ ἡδύνατο νὰ συναχθῶσι μαρτυρίαι περὶ ὑπάρξεως ἐθίμων, ἧτοι ἐκ τῶν βιβλίων καταγραφῆς συμβολαίων ὑπὸ τῶν ἐντεταλμένων τὴν σύνταξιν αὐτῶν ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῶν κανονικῶν διατάξεων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς νομολογίας τῶν πατριαρχικῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων.

Δυσχερεστέρα εἶναι ἡ περισυλλογὴ τοῦ μὴ περιλαμβανομένου ἐν γραπτοῖς μνημείοις ἐθιμικοῦ ὕλικου. Ἐπιγίγει δὲ λίαν ἡ περισυλλογὴ αὕτη, καθόσον πλείστον ἐθίμων ἡ ἀνάμνησις κινδυνεύει νὰ ἐκλείψῃ, μάλιστα δ' ἐὰν ταῦτα εἶναι ἀσυμβίβαστα πρὸς τὸ νέον νομοθετικὸν καθεστῶς, ὑφ' ὃ ὑπήχθησαν οἱ πληθυσμοί, ἐφ' ὧν ἴσχυσαν ἐκεῖνα. Πρὸς ἐπίτευξιν τῆς περισυλλογῆς ταύτης ἐπιβάλλεται ἡ σύνταξις ἐρωτημάτων, ἅτινα θέλουσιν ἀπευθυνθῆ πρὸς ἀρχὰς ἢ πρόσωπα, ἅτινα εἴτε ἐκ τῆς παρουσίας ἢ τῆς ἐν τῆ παρελθόντι θέσεως αὐτῶν ἐνδείκνυνται πρὸς παροχὴν τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν. Ἐν τῆ προσδιορισμῶ ὅμως τῶν ἐρωτημάτων ἐκάστων μεγάλη προκύπτει δυσχέρεια, ἐφόσον ἀδύνατος τυγχάνει ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἐξακριβῶσις ἀπασῶν τῶν

περιπτώσεων, ἐφ' ὧν θὰ ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἀπάντησις, ἐξ ἧς θὰ συνήγето ἡ ἐν ὠρισμένῃ τινὶ τόπῳ ὑπαρξίς ὠρισμένου ἐθίμου. Τοῦτο ἰδίᾳ συμβαίνει ἐπὶ ζητημάτων τοῦ διοικητικοῦ δικαίου τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζητημάτων τοῦ ποινικοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ἐμπραγμάτου, ἅτινα ἐξέφευγον τῶν δρίων τῆς αὐτονομίας, καίτοι καὶ ἐπ' αὐτῶν δὲν ἀποκλείεται τὸ ἔθιμον, ἐφόσον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ δὲν ἀντετάσσετο ἢ ἐπεδείκνυεν ἀδιαφορίαν ἢ ἄρχουσα ἐξουσία. Καὶ ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὸ ἐμπράγματον ἐπὶ κινήτων δίκαιον καὶ εἰς τὸ ἐνοχικὸν συμβαίνει τὸ αὐτό, ἀλλ' ἐν ἤσσοι μέτρῳ, καθόσον τὸ δυνατὸν τῆς δράσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἄλλων ἐλληνικῶν τοπικῶν δικαστηρίων ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς διαιτησίας κατέλιπε τὸ πεδίον ἐλεύθερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἐθιμικοῦ δικαίου. Ὅθεν πρὸς περισυναγωγὴν καὶ ὑλικῶς μὴ δυναμένου νὰ ὑποδειχθῇ δι' ἐρωτημάτων, ἔτι δὲ πρὸς πληρέστερον ἔλεγχον τῶν εἰς τὰ ἐρωτήματα ἀναποκρινόμενων ἀπαντήσεων ἀπαραίτητος τυγχάνει καὶ ἐπιτόπιος ἔρευνα, ἰδίᾳ δὲ προσωπικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν προσώπων ἐκείνων, παρ' ὧν θέλουσι κατὰ τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα ζητηθῆ αἰ σχετικαὶ πληροφορίες.

Ἐκ τῶν λεχθέντων συνάγεται ὅτι τὸ περιεχόμενον τῶν ἐρωτημάτων κατὰ μέγα μὲν μέρος ἀφορᾷ εἰς τὸ οἰκογενειακὸν καὶ κληρονομικὸν δίκαιον, ἐν ἤσσοι δὲ μοῖρα ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐμπράγματον καὶ εἰς τὸ ἐνοχικόν. Τὰ ἐρωτήματα δὲ ταῦτα συστηματικῶς κατατασσόμενα δύνανται νὰ διατυπωθῶσιν ὡς ἑξῆς:

Α'. Ἀνηλικιότης.

1. Ἀπὸ τίνος ἡλικίας θεωρεῖται ἀρχομένη ἡ ἐνηλικιότης;
2. Διακρίνονται οἱ ἀνήλικοι εἰς ἀνήδους καὶ ἐφήδους καὶ τίς ἡ πρὸς δικαιοπραξίαν ἰκανότης ἑκατέρων ἂν εἶναι ἄρρενες ἢ ἂν εἶναι θήλειαι;

Β'. Μνηστεία.

3. Εἴθισται οἱ γονεῖς καὶ πρὸ τῆς ἐφηβότητος νὰ μνηστεύωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα;
4. Εἴθισται ἐπὶ συστάσεως μνηστείας νὰ δίδεται ἀρραβῶν μόνον ὑπὸ τοῦ μνηστήρος ἢ καὶ ὑπὸ τῆς μνηστῆς καὶ εἰς τί συνίσταται οὗτος;
5. Τίς ἡ τύχη τοῦ ἀρραβῶνος λυθείσης τῆς μνηστείας α') θανάτῳ τοῦ ἐτέρου τῶν μεμνηστευμένων ἢ κοινῇ αὐτῶν συναίνεσι; β') μονομερῶς ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας; γ') μονομερῶς ὑπὸ τοῦ ἐτέρου, ἀλλ' ἔνεκα δεδικαιολογημένης αἰτίας;
6. Ὁ ἀδικαιολογῆτως ἀφιστάμενος τῆς μνηστείας ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τῷ ἐτέρῳ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀδικαιολογήτου λύσεως τῆς μνηστείας προσγενομένην αὐτῷ προσβολήν;

Γ'. Γάμος.

7. Κατὰ τίνα ἡλικίαν ἔρχονται συνήθως εἰς γάμον οἱ ἄνδρες καὶ κατὰ τίνα αἱ γυναῖκες;

8. Ἐὰν ὁ γάμος ἐπετεύχθη διὰ παρενθέτου προσώπου (προξενητοῦ) δικαιούται αὐτὸ εἰς ἀμοιβήν; παρὰ τίνος καταβάλλεται αὕτη καὶ ποῖον τὸ ἀνώτατον αὐτῆς ὄριον;

9. Ἐχει ἡ ἔγγαμος γυνὴ ἀπόλυτον ἐκανότητα πρὸς σύναψιν δικαιοπραξίας, ἰδίᾳ δανείου, ἀπαλλοτριώσεως ἐξωπροίκου κινήτου ἢ ἀκινήτου, ἢ δεῖται πρὸς τοῦτο τῆς συναινέσεως τοῦ συζύγου;

Δ'. Περιουσιακαὶ τῶν συζύγων σχέσεις.

10. Ἐπέρχεται διὰ τοῦ γάμου μεταβολὴ τις εἰς τὰς περιουσιακὰς τῶν συζύγων σχέσεις, ἢ ἐξακολουθεῖ ἀμετάβλητος ἢ πρὸ τοῦ γάμου κατάστασις;

11. Τὴν διαχείρισιν καὶ ἐπικαρπίαν τῆς ἐξωπροίκου περιουσίας τῆς γυναικὸς ἔχει αὐτοδικαίως ὁ σύζυγος ἢ μόνον ἐὰν παραχωρηθῇ αὐτῷ ὑπὸ τῆς συζύγου;

12. Εἴθισται κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου νὰ δίδηται προῖξ εἰς τὸν ἄνδρα ἢ μήπως; εἴθισται ὁ ἀνὴρ νὰ καταβάλλῃ τι εἰς τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, ἢ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς γυναικὸς;

13. Εἶνε ὁ πατὴρ ὑπόχρεος πρὸς σύστασιν προικὸς; Ἀποθανόντος ἢ ἀπόρου ὄντος τοῦ πατρὸς ὑποχρεοῦται πρὸς σύστασιν προικὸς ἢ μήτηρ, οἱ ἀνιόντες ἢ οἱ ἀδελφοί, καὶ κατὰ τίνα σειράν;

14. Πῶς κανονίζεται τὸ μέτρον τῆς προικὸς; μήπως ὑπάρχει προτίμησις ὡς πρὸς τὴν πρεσβυτέραν θυγατέρα, διδομένης αὐτῇ ἀπάσης ἢ τοῦ πλείστου τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς, ἢ μήπως εἴθισται νὰ λαμβάνῃ αὕτη ὡς προῖκα τὴν προῖκα τῆς μητρὸς αὐτῆς;

15. Ἐν τίνι συνίσταται συνήθως τὸ ἀντικείμενον τῆς προικὸς; ἐν τῇ οἰκοσκευῇ καὶ τῷ ἱματισμῷ τῆς γυναικὸς, ἢ πλὴν τούτων δίδονται ὡς προῖξ καὶ ἀκίνητα, ἔτι δὲ καὶ χρήματα;

16. Τίς θεωρεῖται συνεστῶτος τοῦ γάμου κύριος τῆς προικὸς, ὁ ἀνὴρ, ἢ οὗτος καὶ ἡ γυνή, ἢ μόνον ἡ γυνή;

17. Ἐπιτρέπεται ἡ συνεστῶτος τοῦ γάμου ἀπαλλοτριώσις τῆς προικὸς καὶ ὑπὸ τίνας προϋποθέσεις;

18. Εἰς τίνα περιέρχεται ἡ προῖξ λυθέντος τοῦ γάμου θανάτῳ τοῦ ἀνδρὸς, ἢ διαζυγίῳ ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ προκληθέντι;

19. Λυθέντος τοῦ γάμου θανάτῳ τῆς γυναικὸς εἰς τίνα περιέρχεται ἡ προῖξ ὑπαρχόντων τέκνων καὶ εἰς τίνα μὴ ὑπαρχόντων τέκνων;

20. Τίς ἢ τύχη τῆς προικὸς λυθέντος τοῦ γάμου διὰ διαζυγίου ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικὸς προκληθέντος;

21. Ὁ προῖκα λαμβάνων ἀνὴρ εἴθισται νὰ συνιστᾷ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς πρόγαμον δωρεάν; ποῖον τὸ μέτρον αὐτῆς, τίνα τὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματα τοῦ ἀνδρὸς συνεστῶτος τοῦ γάμου καὶ τίς ἡ τύχη αὐτῆς, λυθέντος τοῦ γάμου ἕνεκα τῶν ἀνωτέρω ἐν 18-20 ἀναφερομένων λόγων;

22. Εἴθισται ἡ ὑπὸ τοῦ συζύγου καταβολὴ τῆ μετ' αὐτοῦ συζευγνομένη παρθένῳ δώρου τινὸς διὰ τὴν τιμὴν τῆς παρθενίας αὐτῆς (θεώρητρον); ποῖον τὸ μέτρον αὐτοῦ καὶ τίνα τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα τῆς γυναικὸς συνεστῶτος τοῦ γάμου καὶ μετὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ;

23. Εἴθισται ἡ ὑπὸ τῆς χήρας καταβολὴ τῆ μετ' αὐτῆς συζευγνομένη ἀγάμῳ δώρου τινὸς (παλλικαριάτικον); ποῖον τὸ μέτρον αὐτοῦ καὶ τίνα τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα τοῦ λαθόντος, συνεστῶτος τοῦ γάμου καὶ μετὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ;

Ε'. Πατρικὴ ἐξουσία.

24. Τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐνασκει μόνος ὁ πατὴρ ἢ σὺν αὐτῷ καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἐν τίνι μέτρῳ;

25. Ἡ εἰς τὸ ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν διατελοῦν τέκνον περιερχομένη ἐκ δωρεᾶς ἢ κληρονομίας περιουσία ἀνήκει τῷ πατρὶ ἢ τῷ τέκνῳ, ἐὰν δὲ ἀνήκη αὐτῷ τότε τίνα τὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματα τοῦ πατρὸς;

26. Τὰ ὑπὸ τοῦ τέκνου τοῦ διατελοῦντος ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν ἰδίῳ καμᾶτῳ κτώμενα ἀνήκουσι τῷ πατρὶ ἢ τῷ τέκνῳ, ἐὰν δὲ ἀνήκωσιν αὐτῷ τότε τίνα τὰ ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα τοῦ πατρὸς;

27. Ἐρχομένου τοῦ υἱοῦ εἰς γάμον εἴθισται ὁ πατὴρ νὰ παρέχῃ αὐτῷ οἰκοσκευὴν ἢ οἰκίαν πρὸς ἐγκατάστασιν ἢ ἄλλο τι περιουσιακὸν ἀντικείμενον καὶ τίς ὁ νομικὸς χαρακτήρ τῆς τοιαύτης παροχῆς;

28. Ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς ἐπέρχεται τὸ τέλος τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ἢ μεταβιβάζεται αὕτη εἰς τὴν μητέρα;

29. Ὑπάρχουσι καὶ ἕτεροι λόγοι ἐπιφέροντες τὸ τέλος τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, οἷον ἡ ἐνηλικίωσις, ὁ γάμος, ἡ χωριστὴ ἀπὸ τῶν γονέων οἴκησις;

30. Ἡ ἄγαμος διατελεῖ ἀδιαφόρως τῆς ἡλικίας αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς, τούτου δὲ ἀποθανόντος ὑπὸ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τίνος;

31. Δύναται ὁ πατὴρ διὰ πράξεως ἐν ζωῇ νὰ ἀποκηρύξῃ τὸ τέκνον του; ἡ τοιαύτη πράξις περιβάλλεται διὰ τύπου τινὸς, ὑπὸ τίνος προϋποθέσεις ἐπιτρέπεται καὶ τίνα ἀποτελέσματα ἔχει;

32. Ὑπὸ τίνος προϋποθέσεις ἐπιτρέπεται ἡ υἰοθεσία, πῶς τελεῖται καὶ τίνα τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς;

33. Ἀπαντᾷ ἡ ὑπὸ δύο ἢ πλειοτέρων προσώπων συνομολόγησις σχέσεως ἀδελφῶν (ἀδελφοποιία), τίς ὁ τύπος τῆς συστάσεως καὶ τίνα τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς;

Γ'. Ἐπιτροπεία.

34. Ὁ πατήρ μόνον διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ δύναται νὰ διορίσῃ ἐπίτροπον τῶν ἑαυτοῦ τέκνων, ἢ δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ διὰ πράξεως ἐν ζωῇ;

35. Μὴ ὄρισαντος τοῦ πατρὸς ἐπίτροπον τίνες καὶ κατὰ τίνα σειρὰν καλοῦνται εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τῶν ἀνηλίκων;

36. Ἡ μήτηρ γενομένη ἐπίτροπος τῶν ἑαυτῆς τέκνων καὶ ἐρχομένη εἰς νέον γάμον διατηρεῖ τὴν ἐπιτροπείαν; ἐὰν δὲ διατηρῇ αὐτήν, ὁ νέος σύζυγος καθίσταται συνεπίτροπος;

37. Δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ ἐπιχειρῇ μόνος ἀπάσας τὰς εἰς τὸν ἀνήλικον ἀφορώσας δικαιοπραξίας ἢ ὑπάρχουσι τινές, δι' ἃς δεῖται τῆς ἀδείας συγγενικοῦ συμβουλίου ἢ ἀρχῆς τινος, καὶ τίνες εἶναι αὗται;

38. Εἴθισται καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ἢ σύγκλησις συγγενικοῦ συμβουλίου, ὑπὸ τίνος συγκαλεῖται καὶ ἐκ τίνων ἀποτελεῖται;

39. Πλὴν τῆς ἐπιτροπείας εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἡ κηδεμονία; τίνες ὑποβάλλονται ὑπὸ ταύτην καὶ τίνα τὰ καθήκοντα τοῦ κηδεμόνος ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ τοῦ ἐπιτρόπου;

Ζ'. Ἐκ διαθήκης διαδοχή.

40. Κατὰ τίνα τρόπον εἴθισται νὰ καταρτίζονται αἱ διαθήκαι;

41. Δύνανται οἱ γονεῖς διὰ τῆς διαθήκης αὐτῶν νὰ καταλείψωσιν ᾠτινι βούλονται τὴν ἑαυτῶν περιουσίαν, ἢ ὑποχρεοῦνται νὰ διαθέσωσι μέρος αὐτῆς καὶ πόσον ὑπὲρ τῶν ἰδίων κατιόντων ἢ, τοιούτων μὴ ὑπαρχόντων, ὑπὲρ τῶν ἀνιόντων ἢ ἄλλων τινῶν;

42. Εἴθισται οἱ γονεῖς καὶ ἄλλως ἢ διὰ διαθήκης νὰ κανονίζωσι τὴν μεταξὺ τῶν ἑαυτῶν κατιόντων διανομὴν τῆς κληρονομίας;

Η'. Ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχή.

43. Ἐπὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς κληρονομοῦσι τὰ τέκνα ἐξ ἴσου καὶ ἄνευ διαφορᾶς γένους καὶ ἡλικίας ἢ α') μήπως τὰ ἄρρενα λαμβάνουσι μείζονα μερίδα τῶν θηλέων ἢ τὰνάπαλιν; β') μήπως οἱ πρεσβύτεροι λαμβάνουσι μείζονα μερίδα τῶν νεωτέρων ἢ τὰνάπαλιν; γ') μήπως κληρονομοῦσι μόνον οἱ υἱοί, ὑποχρεούμενοι ὁμῶς νὰ προικίσωσι τὰς ἀδελφάς;

44. Τὰ τέκνα εἴτε ἄρρενα εἶναι εἴτε θήλεα δικαιοῦνται νὰ κληρονομήσωσιν ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς, ἢ μήπως τὰ μὲν ἄρρενα τὸν πατέρα, τὰ δὲ θήλεα τὴν μητέρα;

45. Εἴθισται ἡ πατρικὴ οἰκία νὰ περιέρχεται εἰς ὠρισμένον τέκνον, ὅσον εἰς τὸν πρεσβύτερον ἢ εἰς τὸν νεώτερον υἱόν, ἢ νὰ δίδηται ὡς προῖξ εἰς τὴν πρεσβυτέραν ἢ εἰς τὴν νεωτέραν θυγατέρα;

46. Ἡ προικισθεῖσα δύναται συνεισφέρουσα τὴν ἑαυτῆς προῖκα νὰ συγκαληρονο-

μήση μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, ἢ μήπως ὑποχρεοῦται νὰ ἀρκεσθῆ εἰς τὴν προίκα, ἣν ἔλαβεν.

47. Ἐν τῇ διανομῇ τῆς κληρονομίας συνυπολογίζεται πᾶν ὅ,τι ὁ υἱὸς ἔλαβε ζῶντος τοῦ πατρὸς παρ' αὐτοῦ δι' ἐνέργειαν ἰδίας ἐπιχειρήσεως ἢ διὰ τινὰ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμὸν 27 ἀναφερομένων λόγων;

48. Μὴ ὑπαρχόντων τέκνων καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν οἱ ἀνιόντες καὶ οἱ ἀδελφοὶ συγχρόνως, ἢ μόνον οἱ ἀνιόντες, τοιούτων δὲ μὴ ὑπαρχόντων οἱ ἀδελφοί;

49. Ἐκ τῶν ἀνιόντων καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ οἱ πρὸς μητρὸς ἢ μόνον οἱ πρὸς πατρός;

50. Μὴ ὑπαρχόντων ἀνιόντων καὶ ἀδελφῶν καλοῦνται οἱ λοιποὶ ἐγγύτεροι συγγενεῖς εἰς τὴν κληρονομίαν, ἐφόσον ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, ἢ μήπως τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τῶν συγγενῶν περιορίζεται μέχρις ὠρισμένου βαθμοῦ, πέραν τοῦ ὁποῦο δὲν δικαιοῦνται νὰ κληρονομήσωσι;

51. Μὴ ὑπαρχόντων συγγενῶν εἰς τίνα περιέρχεται ἡ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος;

52. Δικαιοῦται ὁ ἐπιζῶν σύζυγος νὰ συμμετάσχη καὶ ἐν τίνι μέτρῳ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποθανόντος;

53. Τὸ ἀνωτέρω ἐν ἀριθμῷ 52 δικαίωμα προσήκει καὶ τῇ χήρᾳ, καίπερ μὴ οὔση ἀπόρφ καὶ ἀπροίκη;

54. Ἡ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποθανόντος συμμετοχὴ τοῦ ἐπιζῶντος συζύγου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τέκνων ἢ οὐ;

55. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ἐπιζῶν σύζυγος συμμετέχει τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποθανόντος διατηρεῖ τὸ ἐκ ταύτης κτηθὲν μόνον ἐφόσον παραμένει ἐν τῇ χηρείᾳ;

56. Ἀποθανόντος τοῦ ἐτέρου τῶν συζύγων, ἀποθανόντος δ' ὕστερον καὶ τοῦ τέκνου αὐτῶν πρὸ τῆς συμπληρώσεως ὠρισμένης ἡλικίας (καὶ τίνος;) ἢ ἐκ τοῦ ἀποθανόντος γονέως περιελθοῦσα τῇ τέκνῳ περιουσία περιέρχεται εἰς τὸν ἐπιζῶντα γονέα ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀποθανόντος, ἢ μήπως ἐφαρμόζεται ἄλλο τι εἶδος διαδοχῆς;

Θ'. Κληρονομικαὶ συμβάσεις.

57. Ἀπαντᾷ συμφωνία μετὰ τῶν συζύγων, καθ' ἣν μὴ ὑπαρχόντων τέκνων ὁ ἐπιζῶν ἀνὴρ θέλει κληρονομήσει τὴν προαποδιώσουσαν γυναῖκα καὶ ἡ ἐπιζῶσα γυνὴ θέλει κληρονομήσει τὸν προαποδιώσοντα ἄνδρα; Δύναται τοιαύτη συμφωνία νὰ γίνῃ καὶ μετὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου;

Ι'. Κυριότης.

58. Ὁ καλῆ τῇ πίστει ἀγοράσας πρᾶγμα τι παρὰ τοῦ μὴ κυρίου, ἦτοι ὁ ἀγνοῶν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἀνήκε τῷ πωλητῇ, καὶ παραλαβὼν αὐτὸ καθίσταται ἀμέσως

κύριος, τοῦ τέως κυρίου μὴ δυναμένου νὰ διεκδικήσῃ παρ' αὐτοῦ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον κατὰ τοῦ πωλητοῦ δυναμένου νὰ στραφῇ;

59. Προκειμένου περὶ δικαιοπραξίας, ἀντικείμενον ἐχούσης τὴν μεταβίβασιν κυριότητος καὶ καταρτιζομένης ὑπὸ τῶν μερῶν ἐγγράφως, θεωρεῖται ἡ κυριότης μεταβιβάσθεϊσα ἅμα τῇ καταρτίσει τοῦ ἐγγράφου;

60. Ἐῖθισται ἐπὶ πωλήσεως ἀκινήτου ὠρισμένα πρόσωπα νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα ὅπως προτιμηθῶσιν ὡς ἀγορασταὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τιμήματι καὶ τίνα τὰ πρόσωπα ταῦτα;

61. Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐν ἀριθμῷ 60 εἰς προτίμησιν δικαιούμενα πρόσωπα κατὰ τίνα τρόπον λαμβάνουσι γνῶσιν τῆς ἐπικειμένης πωλήσεως, ἵνα ἐνασκήσωσι τὸ δικαίωμα αὐτῶν; ἐντὸς πόσου χρόνου δύνανται νὰ ἐνασκήσωσιν αὐτὸ καὶ τί συμβαίνει ἐὰν μὴ γνωστοποιηθείσης αὐτοῖς τῆς ἐπικειμένης πωλήσεως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνασκήσωσι τὸ δικαίωμα τοῦτο;

62. Δύνανται νὰ κτηθῇ κυριότης διὰ χρησικτησίας καὶ πόσος χρόνος ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο;

63. Κατὰ τίνα τρόπον συντελεῖται ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀγροτικῶν ἀκινήτων καὶ πῶς κανονίζεται ἡ μεταξὺ γαιοκτημόνων καὶ καλλιεργητῶν σχέσις;

ΙΑ'. Ἐμπράγματος ἀσφάλεια.

64. Τίνα τὰ δικαιώματα τοῦ δι' ἐμπραγμάτου ἀσφαλείας ἐξησφαλισμένου πιστωτοῦ, ἐὰν οὗτος δὲν ἱκανοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, καὶ δὴ α') δικαιούται νὰ προβῇ εἰς πώλησιν τοῦ ἀντικειμένου κρατῶν ἐκ τοῦ τιμήματος τὰ ὀφειλόμενα αὐτῷ καὶ ἐπιστρέψων τὸ ὑπόλοιπον τῷ ὀφειλέτῃ, ἢ β') καθίσταται κύριος ὀλοκλήρου τοῦ ἀντικειμένου ἀδιαφόρως τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ἢ γ') δικαιούται νὰ ἐπιληφθῇ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ἀντικειμένου ἢ αὐτὸς νὰ ποιῆται χρῆσιν αὐτοῦ, μέχρις οὗ ἱκανοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, ἀδιαφόρως ἂν τὰ εἰσοδήματα ἢ ἡ ἀξία τῆς χρήσεως ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸν ὀφειλόμενον τόκον;

65. Ἐῖθισται ἐπὶ ἐνεχύρου νὰ συμφωνῆται ὅτι ὁ πιστωτὴς ἀντὶ τόκων θὰ ποιῆται χρῆσιν τοῦ πράγματος; ἀπαντᾷ τοιαύτη συμφωνία καὶ ἐπὶ ἀκινήτων;

ΙΒ'. Συμβάσεις.

66. Ὑπάρχουσι συμβάσεις, αἵτινες διὰ νὰ εἶναι ὑποχρεωτικαὶ πρέπει νὰ καταρτίζονται ἐγγράφως ἢ πρὸ μαρτύρων, καὶ τίνας εἶναι αὗται;

67. Πῶς ἀποδεικνύεται ἡ προφορικῶς καταρτισθεῖσα σύμβασις;

68. Ἐπὶ συμβάσεως ἐγγράφως καταρτιζομένης ἀπαιτεῖται ἡ πρόσληψις μαρτύρων ἢ ἡ σύμπραξις ἀρχῆς τινος;

69. Διὰ νὰ εἶναι ἰσχυρὰ ἢ ἐγγράφως καταρτιζομένη σύμβασις ἀπαιτεῖται νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τῶν συμβαλλομένων, ὅποτε τί συμβαίνει ἐὰν ὁ ἕτερος ἢ καὶ ἀμφοτέρω εἶναι ἀγράμματοι;

ΙΓ'. Συμβατικὴ ποινὴ καὶ ἀρραβῶν.

70. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐν συμβάσει ὑπεσχημένων εἴθισται νὰ συνομολογῆται χρηματικὴ ποινὴ κατὰ τοῦ ἀθετοῦντος καὶ πᾶν τὸ μέτρον αὐτῆς;

71. Εἴθισται κατὰ τὴν κατάρτισιν συμβάσεων (καὶ τίνων;) νὰ δίδεται ἀρραβῶν; δοθέντος δὲ ἀρραβῶνος δικαιούται ἐκάτερος τῶν συμβαλλομένων νὰ ἀποστῇ τῆς συμβάσεως, ὅποτε ἐὰν μὲν ὁ δοὺς ἀφίσταται ἀποβάλλει τὸ δοθέν, ἐὰν δὲ ὁ λαθῶν ἀποδίδει αὐτὸ διπλοῦν;

ΙΔ'. Ἐγγυήσεις.

72. Ἐπὶ ἐγγυήσεως δικαιούται ὁ πιστωτῆς νὰ στραφῇ κατ' ἐκλογὴν κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ ἢ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἢ ὑποχρεοῦται νὰ στραφῇ πρῶτον κατ' αὐτοῦ καὶ ἐὰν δὲν ἱκανοποιηθῇ τότε νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ;

73. Ἐὰν πλείονες ἐγένοντο ἐγγυηταὶ δύναται ὁ πιστωτῆς νὰ ζητήσῃ παρ' οἴου-δήποτε ἐξ αὐτῶν ὀλόκληρον τὸ ὀφειλόμενον;

ΙΕ'. Παραγραφή.

74. Εἴθισται νὰ ὑπόκεινται αἱ ἀξιώσεις εἰς παραγραφὴν καὶ τίς ὁ συνήθης αὐτῆς χρόνος;

SUR LE MODULE DES FONCTIONS ANALYTIQUES MULTIFORMES¹

PAR M. GEORGES RÉMOUNDOS

On sait le théorème classique de CAUCHY sur le module d'une fonction $f(z)$ holomorphe dans un domaine fini D limité par un contour C . L'énoncé de théorème de Cauchy est le suivant:

«*Si nous désignons par M le maximum du module de $f(z)$ sur le contour C , le $|f(z)|$ ne saurait dépasser le nombre M à l'intérieur du domaine D .*»

Ce théorème peut-il s'étendre aux fonctions algébroides dans un domaine fini D ? Voici le problème que nous nous posons:

¹ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΕΜΟΥΝΔΟΥ.— Περὶ τῶν μέτρων τῶν πλειονοτήτων συναρτήσεων.